

Iztok Osojnik

Zapoteški orli

3

S kom si dopisujem?

Kdo si, nevidni drugi, molčeči, ko glodaš vame z ušesi,
mi ne pustiš spati, me skozi sanje in polbudnost prebadaš?
Nevidni, neprestani šum, orel na oknu mojega nesmiselnega
življenja, ko blodim kot maničen depresivec po parkih in calles
planeta, me naseljuješ, izginjaš v temi mojega nebivanja, pernata
praznina

Ujet med imena, slovenščino in trdoto poteze, izmikajoč, koket
radodaren in stalno prisoten, brezoseben, vendar stvaren,
realističen, v vsakem trenutku gotov za divje zmešnjave,
drevo, kralj, otrok, zamaknjeni opazovalec.
Z mojimi usti ješ salamo ali mange.
Z mojimi usti se nagovarjaš v kamnu, v kreolcih, na vrhu vulkana.

Prosjačiš v podzemeljski.

Z mojim srcem drgetaš pod ledeno masko obraza.
Ablas Espagnol com un idiota. Zaratustra leži na kahlicah v
kopalnici in orli mu kljuvajo jetra. Črvi dirkajo s formulo ena.
Zvezde platinaste med platanami simfonično šelestijo. Tamayo.
Dežuje, lleve, padajo mačehe in žebli, ropota ko hudič.

Sloni skačejo po Zaloški cesti. Bebes Coca Cola. Taksiji na
Avenidi Chapultepec prodajajo patates. So zmešani? Raznesti me
hoče. Te qierro, za trenutek, preden uragan razmesari džunglo.
Nedostopen kakor kamniti obrazi v Guatemali, Maria. Soy
William Shakespeare. Črke slavijo človeka in ne boga, žabje ikre
plundro v labirintu človeške biologije, zanos ubijalcev.

Soy Indio Verde po španski okupaciji konec šestnajstega stoletja. Chichen
Itza, Cenote des Sacerdotes, drugo nadstropje, hotel GÜllow, med
agavami. Kult orla, ki smo ga slavili že v Atlantidi v letih med
13200 in 11730 pred Kristusom, ki ga tudi nikoli ni bilo. Si, si.
Bes, žalost in človeška omejenost. Also,
samota je včasih tudi solzava, ko krokodili. Naj piha

Kritika je simptom ogroženosti s subjektivno zgodovino.
V sledi sprejemanja tistega v drugem, kar se v sebi razrašča
z istim vznemirjenjem in drhtenjem:
povračati v džungli, če drugi v džungli povrača.

Copan v vlagi in slapovih sonca, ko padajo kljunčki,
odbijajoči se z listov. Zlate opice smeha.
Česar sam ne razumem, nočem razlagati.
Ujet med deskami, kar ne vrača odmevov.

Očala, hodniki, spalnice-zaslonke priliznjene žalosti,
samo zato, ker je nekoč odneslo splav proti koralnemu grebenu,
Tulum in Chitzen Itza, rožljanje kamnite ure, v skali zgoščenih
tisočletij, drugačnih od tistih, ki živijo v mojem tkivu, istih.

Zares se hočem napiti novega sadja, se znova rojevati,
valujoča medeninasta pločevina v zori vesoljskega striptiza.

Ujeti v sebi tisto odsotnost, ko vrh gore in nebo
stakneta v posvečeni samoti razglede, in iztočiti na isti način
kavčukovec-stavek in obliko za neprestano svežino, za mogočno,
skoraj nevidno samozavest, kar moramo storiti, ker šele tako
smo enakovredni z bivajočim, ki ga pohlepno in enosmerno goltamo.

Tempelj vračanja – kamor se vračaš, škilast ptič v gošči,
z radovednim kljunom in hieroglifi pridnosti, slepi za kaplje
prometa, pulover dneva in kako globoka je lahko noč. In divja.

Samo spomin na nekaj, česar ni? Metafizika, sublimacija želje?
Toda od kod? Od kod slutnja, od kod vizija, od kod prerokba za
odprt čas, bazen za nepomembna tisočletja, okamenela v skalah?
Zares letiva. Spat hodiva v ocean, emplumado.

Izven sebe ni izgovora zame.
Šepetati, da se to skozi molk oglasi?

Temne gore molče stojijo.
Plazim se po dlakah. Džungla v megli
kakor Kitajska in Yucatan. Kriče
streljam v nebo. Tako oseben!

Džungli moram ukrasti orla. V tistih
podrtih samostanih, kjer ni več vere, v
vlažnih, lišajastih hodnikih, kamor fleši
Japonec ne vsekajo. Buče turistične.

Churchill sesa sladkorni trs.
Ko oči poblisnejo s prahom, me izda senca.
Gibi so ostri, negibna krila. Izstopile bodo lijane,
po zelenih kamnitih stebrih se cedi sok na robu
med črko in slino. Prezirajoč se mesarim po akrilih.

Šepav, slečen, pretepen, umazan. Orla držim za vrat.
V polmraku samostanskega hodnika se odženeva, pljuneva.
Udariva ob strop. Leživa na stopnicah in vpijeva,
Marilyn Monroe. Samotno korito. Leživa v žabjem
mrestu, liževa počasni Nil. Iz ust pade izum kolesa.

Odhod

Ljubezen prinese s seboj trope. V akvariju oživijo
ribe. Posteljnina, avenija cvrči.

Ljubezen ukine svobodo, zaloputne vrata samote, čao,
zapre vodovode vesoljske zmešnjave. Mir je.

Dialog je lov z lokom in puščicami, s smučmi pod vodo.

Na ljubljanskem gradu ždiš, pernati zmaj, čakajoči. Kakšni
bleščéči ajmerji zvenčijo čez Ciudad Mexico, en el viento.

In samo zdi se, da hodim po istih protoarjih, samo zdi.

Iskala sem te, želela sem te, samo nate sem mislila ves čas.

Kako trapasta sem! Saj vem, da te ni v mestu in tudi
na vrhu Popocatepetla te ni. Tudi na Kitajskem te ni.

Prav tako ne v Guatemali. Niti na Pacifiku, niti na Viču.

Klatila sem se po mestu, po džungli, po planetu. Ležala

na postelji in strmela v strop. Včasih me je iz vigilij
prebudil taksi, ali triurno ljubljenje, ali filmska predstava.

Kakor nuna sem. Ni te. Ne bo te! Samo ribe v akvariju so.

Lebdijo v prosojnem mraku in nemo požirajo vodo.

Drsijo nad zeledenelimi pobočji Aconcague, nad
razpenjenim Atlantikom kričijo z anticiklonom, čigre.

Zvečer utrujena od celodnevnega potepanja tonem v noč.

Pijana sem te. S prstom vlečem črto po prašnem steklu.

Rob med mano in tišino si, rečem. Topla noč je. Zvezde
razbeljene drgetajo na vesoljskem mrazu. Kakšna placenta in
kakšno rojstvo. Z ulic se po golem telesu zлива mestni prah.

Swoboda je vsemogočna praznina. Samota razgrnjen akvarij, kjer

biološki tlak razpada v migotajoč ljubezenski dah. Ležala sem
na postelji, strmela v strop. Pijana krava. Samo zdi se, da

hodimo po istih pločnikih. Mimo je odpeljal, za Rim, še en vlak.

Res je, oživljaš me, nasmeješ me, napolniš
z ljubeznijo, z ognjem, z močjo, z zanosom.

Vkleneš me, razpneš na steber biologije,
ne pustiš mi več v labirint tesnobe,

v mračnjaštvo, v tihi pijani ogenj, med težke,
naporne ure, med zrušenja zaradi utrujenosti in
zbranosti, v navidezno neskončni, prazno drseči čas.

Oživiš me. Ubiješ me.

V meni prebudiš seme, da požene liste. Požreš jih,
biološka kulisa za pročeljem človeške ljubezni,
Kali, boginja pretvarjanja, mera za grozo in praznino
gnezda, vsa razdalja med nebom in ptičem.

Ko v trenutku smrti ali izčrpanosti pribije proti tlom.

Ja, patos. Ja, povzdignjen ritem, ki posvečenost
izloča v vsakdanje banalnosti. In vrača: Tudi na Popocatepetlu
sem pustil svoj drek, Miha. Med ledom in blatom, na pet

tisoč metrih, utrujen in premražen kristal nad svetom.

Kdo si tokrat, angel, na visokem zraku in merica
zadovoljne in brezbrizne samote? Si kaj drugačen, ko
vznikaš med kosilom na Lomos de Bracerra, v gneči na

podzemeljski železnici, smrdljive tortillas navzdol po
ulici? Osrečuješ še koga? Vdiraš še komu skozi oči v
mešalec, kjer črka prehaja v šepet in dalje, v meso, v zlato.
In nazaj, ko prevlada odlomek, med zarjavele nageljne in

mrcvarjenje intelekta, izčrpanega od nore vere, da obstaja neki
zares. Žareča, močna roka med ženskimi stegni, hrup na
ozadju odtekajočega bivanja. Kaos! Kako zabliška Pitagorov izrek!
Fontana di Trevi na nekem rimskem trgu, markacija ob

vznožju steze, ki mimo slapu vodi v goro! Kitajska ottava rima.
Slaviva govorico in zapis, v kateri nisem, v kateri si!